

اندازه نگه‌دار ...

حسین نورانی‌نژاد

اختلاف و حتی تقابل سیاسی بین جریان‌ها و نیروهای سیاسی امر عجیب و غریبی نیست، اما به کارگیری هر ابزاری در این موضوع طبیعی نیست. در دعوای خیابانی هم طرفین پیش از به‌کارگیری همه ابزار خشونت و غلبه بر طرف مقابل، حرف می‌زنند، بگومگو می‌کنند، شاید همدیگر را هل بدهند، ولی اگر به نحو نامتناسبی از زور استفاده کنند، بالطبع یک جای کار می‌لنگد و عاقبت خوشی هم ندارد. دعوای خیابانی که جای خود دارد، حتی جنگ‌ها تابع یکسری قواعد و قوانین هستند. این قاعده متأسفانه در حال حاضر در فضای سیاسی ایران رعایت نمی‌شود. یعنی یک جریان نه فقط از ابزار سیاسی و رسانه‌ای و رانتهای در اختیار نهایت استفاده را می‌برد، نه فقط از قوای قهریه علیه رقیب برخوردار است و به بهانه‌های عجیب و غریبی به کار می‌گیرد، نه فقط حقوق ساده‌ای در حد حق تحصیل را هم تابع خودی و غیرخودی کرده که حتی در اقتصاد دولتی و رانتهی موجود هم نهایت فشار را بر معیشت و زندگی خانوادگی مخالفان وارد می‌کند. این حق طبیعی هر جریانی است که در اداره سازمان‌ها و نهادهای تحت اختیار خود، مدیران همسو را با رعایت اصل شایستگی و تناسب برای تصدی امور به کار گیرد. اما رفتاری که در مدت اخیر در سازمان‌های مختلف دولتی و خصولتی و شهرداری تهران با مخالفان سیاسی شده و بسیاری از آنها را از کار بیکار کرده‌اند یا با برخوردهای تند می‌رانند، نه توجیه اخلاقی و شرعی دارد و نه می‌توان عاقبت خوبی برای کینه‌هایی پیش‌بینی کرد که این‌گونه پدید می‌آیند. جوان‌ترهای این جریان که آتش تندی دارند و سوار بر خر مراد، چندان گوشه‌شان شنوا نیست اما شاید لازم باشد بزرگ‌ترهایشان احساس مسوولیت بیشتری کنند و جلوی این روند مخرب را بگیرند. مدت‌هاست کار از نصیحت و دعوت به تقوا و انصاف گذشته و متأسفانه امیدی به اثربخشی این گفتار نیست.

قدرت بی‌مهار مستی می‌آورد و خدا نکند که خامی هم با آن ممزوج شود. کاری که متأسفانه اکثر جریان‌های مختلف در ابتدای انقلاب مرتکب شدند و هر چه زور داشتند را علیه دیگری به کار گرفتند. رویه‌ای که هیچ عاقبت خوبی نداشت و بسیاری از همان تندروها در ادامه متوجه خطای خود شدند یا توجیه کردند یا اگر صادق‌تر بودند، عذرخواهی.

اما به هر حال بهانه انقلابی‌گری و بی‌تجربگی و غلبه احساسات پشت آن خطاها بود. خطاهایی که سایه‌شان هنوز بر سر کشور سنگینی می‌کند. اما تکرار آن رفتار بعد از 43 سال از انقلاب، تلخی و زشتی بیشتری دارد. نمی‌شود که یک جریان از تمام زور و ابزارهای در اختیار علیه مخالفان خود استفاده کرده و تصور کند که همیشه شرایط همین گونه باقی می‌ماند. هموطن بودن که هیچ، ممنوع بودن برای رعایت برخی حداقلها از منظر دوران‌دیشانه کفایت می‌کند، منظر اخلاقی و شرعی به جای خود.

جناح راست یا اصولگرا یا انقلابی یا هر عنوان دیگری که برای خودشان بگذارند، به جد باید مراقب تصویری باشد که از خود می‌آفریند. این همه تمامیت‌خواهی در کنار اعمال همه گونه محدودیت و فشار بر مخالفان یکجایی سرریز خواهد کرد و بدنامی‌اش نیز ماندگار می‌شود.

□□□□□□ □□□□□□ 8 □□□□□□ □□□□□□:□□□□